

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa A. Z.

przeciwko J. J.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i ekwiwalent za urlop wypoczynkowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt VIII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 września 2014 r. Sąd Okręgowy w L. w sprawie z powództwa A.Z. przeciwko J.J. o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, oddalił apelację pozwanego.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Podniósł, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p., a w konsekwencji naruszenia art. 151 § 1 i art. 151¹ § 1 oraz art. 171 § 1 k.p. W ocenie skarżącego Sąd odwoławczy bez dostatecznego rozeznania w materiale dowodowym i bez dokładnej analizy orzecznictwa

bezzasadnie założył, że brak wykazania przez powódkę zasadności swojego roszczenia co do zasady, ze względu na niedysponowanie przez powódkę wiarygodnymi dowodami, należy postawić na równi z brakiem możliwości ścisłego ustalenia wysokości wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Ponadto zdaniem powoda Sądy obu instancji naruszyły art. 322 k.p.c. Zastosowały bowiem ten przepis w okolicznościach, w których powódka w najmniejszym stopniu nie udowodniła roszczenia co do zasady, bowiem przeprowadzone na jej wniosek dowody okazały się być dla Sądu niewiarygodne. Nie do zaakceptowania jest stwierdzenie, że pracownik nie może ponosić negatywnych konsekwencji wadliwie prowadzonej przez pracodawcę dokumentacji dotyczącej ewidencji czasu pracy, kiedy to pracownik w znaczny sposób przyczynił się do jej wadliwości, bezzasadnie odmawiając składania na niej podpisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w

oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi sprowadza się bowiem w zasadzie do podważania oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji. Wywody skarżącego stanowią w istocie polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., nie podlega kontroli kasacyjnej. W tym zakresie podnoszone w uzasadnieniu wniosku zarzuty oderwane są od dokonanych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych w sprawie, które byłyby zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiążące w razie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej. Ponadto wbrew twierdzeniom skarżącego z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd odwoławczy uznał roszczenie powódki co do zasady za zasadne, a jedynie nie dając wiary prowadzonej przez pracodawcę ewidencji czasu pracy, zastosował art. 322 k.p.c. do rozliczenia wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Powódka zatem zgodnie ze spoczywającym na niej ciężarem dowodu udowodniła słuszność swych twierdzeń w zakresie wykazania wykonywania pracy ponad normy czasu pracy. Sąd odniósł się również do nierzetelnego prowadzenia ewidencji czasu

pracy. W sytuacji, gdy pracownik udowodnił, że pracował w godzinach nadliczbowych, a jedynie nie może udowodnić dokładnej liczby przepracowanych godzin, ustalenie wynagrodzenia może nastąpić według reguł z art. 322 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 19 lutego 2010 r., II PK 217/09, LEX nr 584743; z 9 lipca 2009 r., II PK 34/09, LEX nr 527067).

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.